

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVÉ ÁSGARDU

PŘÍBĚHY Z DEVÍTI
SVĚTŮ

FRAGMENT

Magnus Chase a bohové Ásgardu

Příběhy z devíti světů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan

Magnus Chase a bohové Ásgardu: Příběhy z devíti světů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MAGNUS CHASE

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVÉ ÁSGARDU

PŘÍBĚHY Z DEVÍTI
SVĚTŮ

 FRAGMENT

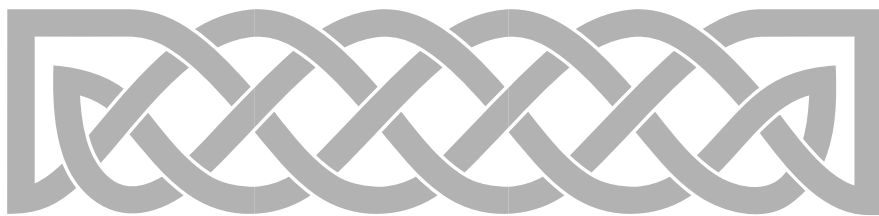
Copyright © 2018 by Rick Riordan
Translation © Dana Chodilová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4171-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4281-7 (1. zveřejnění, 2019)

*Žvláštní dík za pomoc s touto knihou
patří Stephanii True Petersové*

OBSAH

1	ÁSGARD: říše Ásů – Další setnutá hlava (Ódin)	11
2	MIDGARD: říše lidí – Kvůli tomuhle nesnáším nákupy oblečení (Amir Fadlan)	25
3	NIDAVELLIR: říše trpaslíků – Kéž slunce svítí nám (Blitzen)	41
4	ÁLFHEIM: říše světých elfů – Když je řeč o trollech... (Hearthstone)	55
5	JOTUNHEIM: říše obrů – Fyzika z osmičky se občas hodí (Samirah al-Abbásová)	69
6	HELHEIM: říše Hel a neuctívaných mrtvých – Hodný pejsek! (Thomas „Týdžej“ Jefferson mladší)	81
7	NIFLHEIM: říše ledu a mlhy – Sám jsi pitomec! (Mallory Keenová)	97
8	VANAHEIM: říše Vanů – Dračí překvapení (Nedorost Gunderson)	109
9	MÚSPELLHEIM: říše ohnivých obrů a démonů – Hraju si s ohněm (Alex Fierro)	123
	SLOVNÍČEK	138

ÁSGARD

DALŠÍ SETNUTÁ HLAVA

ÓDIN

MÍ EINHERJOVÉ ŘÍKÁVAJÍ: *Někdy jsi sekera, jindy zas setnutá hlava.* Ta hláška se mi tak líbí, že jsem ji nechal dát na trička, která pořídíte v dárkovém obchodě hotelu Valhala.

Coby Všeotec, bůh moudrosti, vládce Ásů a celého Ásgardu, obvykle bývám ta sekera. Silná. Mocná. Všechno mám pod kontrolou.

Obvykle ano. Ale jednoho dne, není to tak dávno... No, řekněme, že to trochu nevyšlo.

Začalo to tím, že mě Hunding, portýr z Valhaly, informoval o nepokojích v hodovní síni padlých.

„Nepokoje?“ podivil jsem se, když jsem otvíral dveře do síně.

Plác!

„Vlastně pořádná bitva, vládce Ódine.“

Sloupl jsem si syrový plátek Saehrímního z tváře. „To vidím.“

Nebyla to jenom pořádná bitva. Byla to pořádná bitva valkýr. Zhruba tucet mých služebnic, které vybírají duše zabitých, nade mnou kroužilo a bombardovalo se navzájem masem kouzelného hodovního zvířete, bramborami, chlebem a dalšími poživatinami.

„Dost!“

Můj hlas se prohnal síní jako šoková vlna. Veškerý boj ustal.

„Upustte zbraně.“

Saehrímního stejky i s přílohami popadaly na zem.

„A teď ten binec uklidte a uvažujte o tom, co jste provedly.“

Zatímco se valkýry rozběhly pro mopy, pokynul jsem Hundingovi, který se krčil v rohu. „Pojď se mnou.“

Proplétali jsme se hotelem Valhala, věčným domovem einherjů – smrtelníků, kteří zahynuli hrdinskou smrtí. Mé ušlechtilé valkýry mají za úkol vodit zemřelé sem, kde stateční válečníci trénují na bitvu po boku bohů proti obrům při ragnaröku, dni zkázy. (Chcete-li zjistit něco víc o tomto programu posmrtného života, sáhněte po mé informační příručce *Smrt pro boj, boj na smrt!*)

Zastavil jsem se pod kamenným schodištěm. „Po smrti Gunilly, kapitánky valkýr, některé mé pomocnice... zdivočely.“ Osahal jsem si tvář, kam mě zasáhla flákota. „Doufal jsem, že si valkýry vyberou novou kapitánku samy. Protože to neudělaly, musím zasáhnout.“

Hunding vypadal, že se mu ulevilo. „A máš představu o nějaké náhradě, vládce Ódine?“

Bohužel ne. Samirah al-Abbásová, kterou jsem si vyhlédl, se raději stala mou pomocnicí pro speciální úkoly. Další variantu jsem neměl – zatím.

„Řekni pánům, aby za hodinu přivedli kandidátky do zasedací místnosti. Kdybys mě potřeboval, budu sledovat devět světů z Hlidskjalfu. A – Hundingu?“

„Ano, vládce Ódine?“

„Ne, abys mě potřeboval.“

Vystoupal jsem po schodech ke svému pavilonu a zabořil se do Hlidskjalfu, kouzelného trůnu, z něhož jsem mohl nahlížet do devíti světů. Zadníci mi polaskalo hebké sedátko lemované hermelínem. Párkrát jsem se pořádně nadechl, abych se soustředil, a obrátil jsem se ke světům, které se přede mnou rozkládaly.

Obvykle začínám povšechným obhlédnutím své vlastní říše, Ásgardu, a pak projedu zbývajících osm: Midgard, říši lidí, království elfů Álfheim, Vanaheim, domov Vanů, Jotunheim, zemi obrů, Niflheim, svět ledu a mlhy, Helheim, říši neuctívaných mrtvých, Nidavellir, šerý domov trpaslíků, a Múspellheim, domov ohnivých obrů.

Tentokrát jsem se zadrhl už v Ásgardu. Kvůli kozám.

Konkrétně kvůli Thorovým kozám Marvinovi a Otisovi. Stáli na Bifröstu, radioaktivním duhovém mostu, který spojuje Ásgard s Midgardem, navlečení do spacích overalů. Ale po Thorovi ani vidu, ani slechu, což bylo divné. Obvykle si

Marvina a Otise hlídá. Každý den je zabije a sní a oni do rána zase ožijí.

Ale ještě divnější byl Heimdall, strážce Bifröstu. Poskakoval kolem po všech čtyřech jako nepřítel. „Takže po vás chci tohle,“ vykládal Otisovi a Marvinovi mezi jednotlivými skoky. „Dovádějte. Skotačte. Poskakujte. Ano?“

Rozhrnul jsem mraky. „Heimdalle! Co se to tam, u všech mrtvých, děje?“

„Á, nazdárek, Ódine!“ Z Heimdallova hlasu, pištivého od helia, mě rozbrnely zuby. Mávl na mě svým phabletem. „Natáčím na snapchat video o rozkošných kůzlátkách. To teď v Midgardu letí. *Letí!*“ Zamával rukama, aby mi to názorně předvedl.

„Já nejsem kůzlátko!“ vyštěkl Marvin.

„Já jsem rozkošný?“ žasl Otis.

„Odlož ten phablet a okamžitě se vrať ke svým povinnostem!“

Podle proroctví se obři jednoho dne nahrnou na Bifröst, což bude signál, že začíná ragnarök. Heimdallovým úkolem je zadout na poplach na roh Gjallar – což těžko zvládne, jestli bude točit šoty na snapchat.

„Můžu nejdřív dodělat to kozí video?“ zaprosil Heimdall.

„Ne.“

„No jo.“ Obrátil se k Otisovi a Marvinovi. „Balíme to, kluci.“

„Konečně se napasu,“ oddechl si Marvin a vrhl se z mostu do skoro jisté zkázy a brzkého oživení. Otis zabručel něco o trávě, která je na druhé straně zelenější, a skočil za ním.

„Heimdalle,“ spustil jsem přísně, „musím ti připomínat, co se stane, jestli jen jediný jotun proklouzne do Ásgardu?“

Heimdall svěsil hlavu a ukázal si na ni. „Emotikon omluvná tvář.“

Povzdechl jsem si. „No dobře. Já –“

Zachytil jsem nějaký pohyb v zahradě hotelu Valhala. Podíval jsem se pořádně, a okamžitě jsem toho zalitoval.

Stál tam rozkročený Thor, oblečený jenom v kožených kraťasech, ukláněl se, kroutil se, dělal dřepy a k tomu prděl. Ke kotníku měl přivázaný přístroj tvarovaný jako *valknut*, symbol tří propletených trojúhelníků.

„U mé svaté maličkosti, co to tam můj syn provádí?“ zeptal jsem se nevěřícně.

„Kdo, Thor?“ Heimdall se ohlédl přes rameno. „Rozcvičuje se před během po devíti světech.“

„Před během. Po devíti světech,“ opakoval jsem.

„Jo. Jestli se svým FitnessKnutem – tou věcí, co má na kotníku – urazí deset milionů kroků, vyslouží si štek v nějakém midgardském televizním pořadu. Proto mi svěřil svoje kozy. Prý by ho zpomalovaly.“

„To je absurdní!“

„Ani ne. Nejsou moc rychlé. Teda pokud se neřítí z mostu.“

„Tak jsem to nemyslel... Ale to je jedno.“ Udělal jsem z dlaní hláskou troubu. „Thore! *Thore!*“

Heimdall si poklepal na uši. „Poslouchá kameny.“

„Myslíš Stouny?“

„Ne, jenom kameny. Valící se balvany, šterk, kamení.“